

Miután teljesen biztos vagyok abban, hogy Jézus nem varázsolt elő egyszeriben több mázsa hadtápot a népnek, ellenben megtanította osztozni a hallgatóságát, a mai nap szövegéből a magam számára az alábbi üzenetek aktuálisak:

1. A központosított megoldások nem működnek. A tömeget nem megetetni kell, hanem megmutatni nekik, hogy hogyan osszák meg egymás között azt, amijük van. A példaadáson keresztül az átformálás működik.

Egyszerűnek tűnik ez, de a gyakorlatban mégsem olyan magától értetődő. A központosított megoldások ugyanis a legtöbbször egyszerűek és kézben tarthatók, vagy másként fogalmazva: uralhatók. Nem is mernék úgy szervezni egy Bokor Nagytábort, mint Jézus, mert nem merném ilyen szinten rábízni az embereket – saját magukra. Nem is lenne hatékony. De mégis, az általam most kihallott üzenet az, hogy vékony jégen táncol az ember a központosított megoldásokkal. Ezek ugyanis kockázatokat és függőségi helyzetet teremtenek. Felmerülhet a korrupció („nálam vedd meg az ötezer ember kenyerét, itt egy nokiásdoboz!”), kockázatot jelenthet az ellátás biztonsága (vö. ipari katasztrófák), kiszolgáltatottá tesz, és leszoktatja az embereket arról, hogy megéljék az osztozás örömét. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ne szolgáljuk, ill. adott esetben ne szolgáljuk ki a ránk bízottakat, csak tartsuk észben, hogy a legjobb, legtisztább szándékú központosított megoldásaink is hordozzák ezeket a veszélyeket és kihívásokat.

2. Ne hagyjunk szemetet magunk után!

Sohasem gondoltam volna, hogy az evangéliumok ezt a teljesen hétköznapi intelmet is tartalmazzák, de azt hiszem, hogy Jézusnak éppen valami ilyesmi lehetett a szándéka, amikor a maradékok összeszedésére szólította fel a tanítványait. Legyen rend! A fejünkben, a szívünkben, és ha felállunk valahonnan, maradjon rend utánunk is. Ne menjen kárba, se az ételünk, se a pénzünk, se az időnk!

3. Ha valaki nem az emberek által megszokott, normálisnak tartott reakciókat adja, az azt kockáztatja, hogy elragadják. Vagy azért, hogy királlyá tegyék, vagy azért, hogy keresztre feszítsék. És valójában a kettő között semmi különbség nincs, mindkettő a „normalitás” helyreállítását szolgálja.

Mit csinál Jézus itt, a Galileai tenger partján, ill. az utolsó vacsora éjszakáján? Elvonul imádkozni, egy-magában. Elvonul, hogy az emberek hangja, a társadalom elvárása ne nyomja el az Isten hangját.

Istenem, add, hogy tudjak csak egy picit többet kettesben lenni Veled!

Bajnok Kristóf (Budapest)